

ЧЕДОМИР ВУКИЋЕВИЋ

ЦРНО РУНО

ТРЕШЊА

Јесам ли испод коријена трешње
Или коријена камена?

Миришу воћке.
Мирише цвијет и трешње
И камена цвијет мирише.

Чије ће прије
У непојав
Њихова вјечност
Или моја нада?

Мирише трешња
И камен мирише
На љубав коју једино
У смрти
Животом волим.

А падају латице црно-бијеле.

Студен је и вече.

Хоћу ли се јутром
О камен
Или трешњу.

АХ, СВЕ ЈЕ ПЈЕНА

Шта ћу од тебе
Кад си кап
Шта од себе
Кад сам сјена
Ах, све је пјена
Зоре свлак
У којој вене
Повит зебе
Усана твојих
Црвен мак
У зрну ока
Кад застење
Слика док бијаш
Ко вихор лак
Ко пламен јак.

ЦРНО РУНО

Као од црног плиша,
Од тамне свиле – црне,
Просу ту кишу, тај лијек
Што обасја оно и чега нема
Када склопе се небеса
У твојим и мојим зјенама.

Пропишта
Као да љубу своју
У туђем наручју
Узидану видје
И каза:

Господе,
Вучје ми зубе поломи,
И срце моје
Од три јелике и три хроста
Громом освједочи
И срочи јаук
Да вучја ми кост
Призове укрштену ватру,

Којом ћу научити говор,
Да знам запјевати
Нијем, слијепим друмовима.

Од црне свиле
И црног плиша
Дане, који се само у сну јављаш,
Црно руно јагњета мога спаси.

ФАНТАЗМАГОРИЈА

Мој пријатељ, пјесник
Мој заиста добар пријатељ
Већ више од пола вијека не спава,
Пије најцрња вина,
Друмује дан и ноћ,
С набијеним револвером
Испод јастука, лијеже.

На свакој страници његове књиге
По један је вјечито живи гроб,
Ту увијек неко гине.

Замислите само како је страшно
Гледати док у смрт воде Лорку!
А послвије, ипак, вољети Еспању,
(Као мој пријатељ).

На једној страници
Дува злокобни вјетар.
Луди убица Мартинов
Док још увијек нишани у Љермонтова.

Као метафору мој пријатељ
Не смије употријебити дрво.
Миљковићеве очи би прекриле сву шуму
Која би намах себе саму опорекла.

Мој пријатељ стварно не може да спава,
И мора да пије најцрња вина,
И лијеже с набијеним револвером.

Од пракса Владимировог чела
Не чује ни звоно у стану
Док пријатељ му пјесник звони
Можда већ спреман да у некој новој књизи
Заузме страницу – своју посмртницу.

Мом пријатељу, пјеснику,
Мом страшно добром пријатељу,
Заиста, јако је тешко.

ХРАСТ

Чујем како се стољетни храст
Жилама за твоје руке
Разлистава,
Како се громом оглашава,
Па не знам да л' ти си
Ил' храста вјечност,
Ил' душа твоја то свијећу пали
Крошњи стољетној,
И камену твоме
Што се жилама својим
За облак хвата.

То ти се из маховине
И Млијечног пута јављаш
Док ја ничице, међ'
Горко биље пао
Од подземних хладних вода
Слушам причу живота.

Ево ми соко
На десну руку слетио,
Крвав до рамена,
С љубавним стихом у кљуну
И сузом камена и храста
Стољетног.

А ја,
Без камена и без храста,
Како да отплачем

Твоју и моју пјесму,
Соколе, до рамена крвав,
Мој облак како
Да придржим.

Сијевнуће,
И бићу прах
Да ни голуб, ни ластавица
Мрав, ни јагње невино
Дах мој неће препознати.

А жилама се моја душа
За храст и камен
И крило соколово хвата.